

[Hans Pinstrup.]

Departement om de stigende Driftsudgifter i dette Tidsrum, og derigennem har det ærede Medlem fuld Oplysning om, at de Priser, der foreslaas, vil medføre, at den enkelte Landbruger maa medsende 5—10 Kr. for hver Tønde Korn, der skal afleveres. Det er saa urimelige Arbejdsvilkaar, at der slet ingen saglig Begrundelse er for Forslaget. Hvis det ærede Medlem yderligere vilde studere den Regnskabsberetning, han omtalte, vilde han se, at for Aaret 1944—45 har en Trediedel af samtlige jyske Landbrug kun opnaaet 2,7 pCt. Forrentning af den investerede Kapital. Det ærede Medlem vil endvidere af samme Beretning kunne faa Oplysning om Omfanget af Forringelsen af Landbrugets Driftsmidler i Krigsperioden. En Fornylse heraf vil hvile som en Byrde af 330 Kr. paa hver Hektar af Danmarks 3,2 Mill. ha Landbrugsareal, og fordelt over de 5 Krigsaar vil det sige 66 Kr. pr. Hektar om Aaret. Hele Landbruget har i Gennemsnit i Krigsperioden haft en Forrentningsprocent af 4,5, og det er et Udbytte, som ikke med nogen som helst Ret kan kritiseres og sikkert heller ikke kritiseres af det ærede Medlem. Det viser Landbrugets Vilkaar, som de har været under Krigen, det viser Produktionsvilkaarene, som de er for Korndyrkning, og derfor er det ærede Medlems Forslag sagligt uforsvarlige under Hensyn til det Formaal, Kornloven har at opfylde.

Det ærede Medlem Hr. Carl Petersen rejste Spørgsmaalet om, hvorvidt det var klogt og rigtigt, at man nu under Krigen har søgt et nært Samarbejde mellem Landbrugsministeriet og Landbrugsorganisationerne vedrørende Kornordningen og vedrørende de mange andre Landbrugsforhold. Det ærede Medlem mente ikke, at det var klogt og rigtigt. Jeg vil hertil sige, at det er min Opfattelse; at det har været af meget stor Værdi for det danske Samfund, at der har været dette Samvirke, og at man har haft en Landbrugsminister, der havde Forstaaelsen af Betydningen heraf.

Carl Petersen: Det er gaaet i denne Debat som saa ofte før, at man udtaler Sympati for Husmændene og indrømmer, at de har været daarligt stillet under Krigen, men man har vanskeligt ved at omsætte denne Sympati i Handling. Man har derimod prøvet under denne Diskussion, om man kunde faa drejet det hele lidt om i en anden Retning, saaledes at man kom til at tale om noget andet. Det er heller ikke en ukendt Metode.

Det ærede Medlem Hr. Victor Larsen sagde, at den Argumentation, jeg brugte, skulde jeg være forsigtig med, for naar man hævdede, at Husmændene i høj Grad havde baseret deres Eksistens paa importeret Korn, saa slog man i Virkeligheden Bunden væk under Kravet om øget Udstykning. De Husmænd, der her er Tale om, kan man vist ikke sætte i Relation til Udstykning, for det er de meget smaa Brug, det drejer sig om. De kan derimod sættes i Relation til Spørgsmaalet, om det vil være fornødtigt at skaffe disse Brug noget mere Jord. Dette til Orientering for det ærede Medlem ved fremtidige Forhandlinger om Jordreform.

Hvad angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt jeg skulde være Modstander af, at der føres Forhandlinger mellem Minister og Organisationer, saa har jeg vist ikke givet Udtryk for en saadan Modstand under nogen Form. Jeg har sagt, at i den Tid, der nu ligger bag os, var det nødvendigt at have disse Forhandlinger, at naa frem til et Resultat gennem Forhandlinger, fordi Rigsdagen skulde optræde enigt. Men jeg stiller mig skeptisk over for den Tanke, at vi, nu da vi er kommet ind i normale Forhold igen, skal fortsætte denne Linie og sige, at naar et Forslag er blevet til ved Forhandling mellem Minister og Organisationer, kan der ikke rettes et Komma i det af den danske Rigsdag. Det er det, jeg har sagt, og jeg kunde fristes til at spørge det ærede Medlem Hr. Victor Larsen, om han er uenig med mig heri, om han mener, det vil være rigtigt fortsat at sige, at naar Ministeren og Organisationerne har forhandlet sig til Rette, vil Rigsdagen ikke kunne rette i Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen gjorde gældende, at den Ændring, jeg talte om som et Bevis paa, at det dog var godt, vi havde forhandlet om Spørgsmaalet, vilde være kommet alligevel, for man havde nok faaet Øje paa Forholdet. Ja, mon det nu er helt rigtigt? Det forekommer mig, at der er noget om, at dengang man havde fundet ud af, at det ikke var holdbart, skulde man have Tolvmandsforeningernes Sekretariats Sanktion af Ændringen. Det tyder ikke paa, at det er helt rigtigt, at man har faaet Øje paa den. Det tyder paa det, som jeg ved er rigtigt — og det vidste jeg, før Lovforslaget blev forelagt —, at netop denne Bestemmelse i Lovforslagets § 1, Stk. 5, var krævet af Tolvmandsforeningerne, og at de andre maatte bøje sig for Kravet. Det vidste jeg allerede, og jeg har kun ønsket